

Kazalo

LJUBLJANSKI ŠKOFIJSKI LIST

LETA 1936

V LJUBLJANI 1936

ZALOŽIL ŠKOFIJSKI ORDINARIAT V LJUBLJANI

TISKALA JUGOSLOVANSKA TISKARNA V LJUBLJANI (K. ČEČ)

SKOTIJSKI LIST

1. JUNI 1986

RIIGIKOGU
EESTI RAHALDUS

Kazalo

k letniku 1936 Ljubljanskega škofijskega lista. — Skupaj 12 številk.

	Stran		Stran
B		Konkurzni razpisi:	
Baragovo semenišče, navodilo za zbiranje prispevkov	101	Cerklje pri Kranju	37
Baragovo semenišče, papež Pij XI. o zidanju	125	Št. Janž	46
Birmanci, seznam za l. 1936	130	Besnica, Poljane pri Toplicah	87
Birmovanje v l. 1936	15	Sv. Peter v Ljubljani, Trnovo v Ljubljani, Nevlje, Toplice, Adlešiči, Zaplana	94
Bratovščina sv. Družine, pravila	116	Moravče, Golo, Litija	127
Bratovščina sv. Družine, praznovanje praznika	125	Št. Jernej	182
Bratovščina sv. Reš. Telesa	81		
C		L	
Cerkvena umetnost	44	Litija, ustanovitev župnije	44
Cerkveni računi	42		
D		M	
Družba treznosti	43	Mašno vino in banov. trošarina	94
Duhovne vaje v l. 1935	34	Mežnarije in zgradarina	36
Duhovne vaje duhovnikov, skupne	86	Misijonski praznik	90
Duhovne vaje duhovnikov, kje in kako se opravijo	121	Missa votiva J. Chr. Sacerdotis	115
		Molitve v spravo za bogokletja	129
		Molitve za bolnega sv. očeta	129
E		N	
Evhariistični kongres, obletnica	79	Nagrobnice	34
		Nastavitvena taksa	130
		Novomašniki l. 1936	19
F		O	
Formulae in causis dispens. matrimonii	118	Obletnica evharističnega kongresa	79
		Obletnica smrti škofa A. M. Slomška	93
G		Odpustki za zvonjenje v petkih	17
Gospodarski programi za nadarbinske in cerkvene gozde	43	Odpustki za misijonski praznik	116
Gregorij, škof: Pastirsko pismo za l. 1936	1	Oklici in poroke, kje naj bodo	21
Gregorij, škof: Duhovnikom za l. 1936	11	Okrožnica papeža Pija XI. o katoliškem duhovništvu	49
Gregorij škof: O zidanju Baragovega semenišča	97	Okrožnica papeža Pija XI. o kinu	102
		Osemdeseti rojstni dan papeža Pija XI.	42
I		P	
Izpiti duhovnikov po kan. 130	18	Pastoralne konference l. 1936	17
Izpitno gradivo za katehete srednjih šol	20	Petje šolske mladine pri službi božji	93
Izseljenski koledar	129	Počitniške kolonije	85
		Poroke in oklici, kje naj bodo	21
K		Poroke italijanskih državljanov	45
Kanonična vizitacija l. 1936	15	Postna zapoved za l. 1936	8
Katoliška akcija, govor papeža Pija XI.	73	Potrčila o plačani dop. pren. taksi	123
Katoliška akcija, slovenska, pravila	109	Praznik sv. Cirila in Metoda	77
Konference, pastoralne l. 1936	17	Prošnja za pomoč skopljski škofiji	91
Konference Sodal. ss. C. J. l. 1935	39		
		R	
		Razne objave	36, 45, 86, 94, 123, 131
		Razstava bratov Šubicev	122
		Romanja, cerkveni predpisi	76

	Stran		Stran
S			
Sečnja v nadarbin. in cerkv. gozdovih	84	Sprejem v zavod sv. Stanislava	80
Seje učiteljskih svetov in udeležba ka-		Sprememba župnijskih mej: Prapreče	33
tehetov	84	Struževo	45
Seznam birmancev l. 1936	130	Stična, 800 letnica samostana	79
Slomšek A. M., obletnica smrti	93	Strelovodi na cerkvah	121
Slomšek A. M., podpisi za beatifikacijo	19	Sv. Ciril, obletnica smrtnega dne	20
Slomšek A. M., slavnosti v Mariboru	77	Sv. Ciril in Metod, praznovanje	77
		Sv. Janez Bosco, praznik	76
Slovstvo:			
Dr. Franc Grivec: Žitje Konstantina		Š	
in Metodija	37	škofijska kronika 37, 46, 87, 95,	
Peleasa: Friderik Ozanam	37	124, 128, 132	132
Marijin list	37	T	
Knjižice salezijanske družbe 37,		Tečaji visokošolskega značaja	131
46, 87, 94, 123, 127,	132	U	
Josip Lavtižar: Marijina božja pota		Umrli duhovniki:	
v Evropi	46	Ludovik Schiffrer, Luka Arh, Franc	
Stjepan Zimmermann: Filozofija i		Dolinar	38
religija	46	P. Herman Langeršek	47
Viktor Kragl: Zgodovinski drobci		P. Julij Sušnik	88
župnije Trzič	87	Mihael Zevnik, Matej Trepal, Andrej	
Janez Veider: Vodič po Crngrobu	87	Ažman, dr. Ivan Svetina, Janko	
Indijska knjižnica: Obisk v Indiji	87	Petrič	96
Naša pot X.	87	Valentin Jakelj	128
II. evhar. kongres za Jugoslavijo 93,	123	Anton Poljšak	132
Janez Kalan: Pridige enega leta	123	V	
Misijonski koledar za l. 1937	123	Veroučne nagrade katehetov narodnih	
Edvard Gregorin: Kralj z neba	127	šol	83
Vinko Lovšin: V novo življenje	127	Z	
Vestnik Dejanja sv. Detinstva za l.		Železniške legitimacije	126
1936	132		
Sodalitas ss. C. J., konference l. 1935	39		
Spravne molitve za Španijo	89		
Sprejem v duh. semenišče	80		

Faint, illegible text from the reverse side of the page is visible through the paper, appearing as bleed-through from the other side of the document.

Poštnina plačana v gotovini.

LJUBLJANSKI ŠKOFIJSKI LIST

Letnik LXXIII.

Ljubljana, 30. januarja 1936.

Štev. 1.

Izhaja mesečno. — Leto 1936. — Naročnina: 50 Din letno.

1.

Pastirsko pismo za leto 1936.

Gregorij,

po božji milosti in svetega sedeža oblasti

škof ljubljanski,

pozdravlja in blagoslavlja vse vernike svoje škofije.

Dva dogodka sta bila v preteklem letu tolikšnega pomena, da ju ne smemo pozabiti. To je bil predvsem naš mogočni evharistični kongres v Ljubljani; drugi dogodek pa veličastna proslava škofa Friderika Barage v Ameriki, kjer so mu Slovenci na najslavesnejši način odkrili spomenik v mestu Clevelandu. Dasi se je ta slovesnost izvršila v daljni Ameriki, je vendar zelo pomembna tudi za našo škofijo, saj se je večina tistih Slovencev, ki so sodelovali pri slavnostnih dneh na čast škofu Baragi, izselila iz naše škofije, ki je rojstna škofija tega velikega in gorečega misijonarja Indijancev.

Ta dva velika in lepa dogodka ne smeta ostati brez trajnega sadu za nas vse. Vsejala sta v naše duše seme, ki mora pognati globoke korenine in obroditi bogate sadove.

I.

Evharistični kongres s svojim zunanjim sijajem in notranjo pobožnostjo je pomnožil našo vero v skrivnost presvetega Rešnjega Telesa in vnel v naših dušah močnejšo in popolnejšo ljubezen do Jezusa, ki med nami prebiva, se za nas daruje in se nudi dušam našim v hrano. Samo Bog ve, v kolikerih dušah se je vera in ljubezen obnovila, ko je že povsem pojemala, koliko duš je zopet vstalo k novemu verskemu življenju ob veličastnem zgledu vere in ljubezni, ki ste jo verniki v tolikem številu in s tolikim navdušenjem pokazali v dneh evharističnega kongresa. Čudeži milosti so se godili v dušah. To so sicer nevidni, a resnično zlahkni sadovi, ki jih je obrodil evharistični kongres, sadovi, za katere smo pred kongresom mesece dolgo molili. Po kongresu pa smo se iz vsega srea Jezusu zahvalili za vse velike milosti in se mu še zahvaljujemo.

Ti sadovi morajo ostati za vse vaše življenje, pa še vašim otrokom in potomcem jih morate izročiti kot dragoceno zapuščino v smotrni in vztrajni evharistični vzgoji. Tabernakelj s presvetim Rešnjim Telesom mora postati in ostati osrednje ognjišče vere, ljubezni, pobožnosti in

zgledega katoliškega življenja v našem narodu. Stalen in trajen uspeh evharističnega kongresa mora biti pogostno in vredno sv. obhajilo med vsemi ljudskimi sloji, po vseh župnijah. Iz sv. obhajila zrastejo celi in dosledni katoličani, učenci Kristusovi, ki bodo izvedli boj proti satanu v sebi in v človeški družbi do končne zmage.

Dne 20. decembra lanskega leta je minilo trideset let, odkar je papež Pi X. izdal znani odlok o pogostnem in vsakdanjem prejetju sv. obhajila. Že je zrastel cel rod, ki je imel priliko v pogostnem zedinjenju z Jezusom pod podobo kruha rasti in se pripravljati za resne naloge življenja. A še nismo popolnoma izrabili ta najsvetejši Zakrament v svoje posvečenje in v pokristjanjenje vsega življenja. Zdaj, po evharističnem kongresu, ko smo globlje pogledali v najsvetejšo skrivnost naše vere, bi morali z večjo vnemo in z globljim razumevanjem pristopati pogosto, če le mogoče vsak dan, k mizi Gospodovi. In to iz dveh razlogov. Prvič da izpolnimo srčno željo Jezusovo. Saj je zato skrill svojo božjo in človeško naravo pod podobo kruha in vina, da doumemo glavni namen najsvetejšega Zakramenta, namreč da je hrana našim dušam kakor je kruh hrana telesu. Ponovno je poudarjal Jezus: »Moje meso je res jed in moja kri je res pijača« (Jn 6, 56). Drugi razlog za pogostno sv. obhajilo je naša lastna slabotnost. V naravnem življenju vsi vemo, da mora tisti, ki težko in naporno dela, bodisi telesno bodisi umstveno, uživati močnejšo in tečnejšo hrano, sicer ne vzdrži, moči bi mu opešale in ne mogel bi več vršiti svojih težkih poslov. Prav tako je v naši duši. Ker je v današnjih razmerah težko živeti dosledno po naukih božjih, kakor nam jih razlaga cerkev Kristusova, ker je danes treba trdne volje in neprestane borbe zoper lastna slaba nagnjenja in zoper zapeljivost in grešne vplive sveta, zato morajo biti naše duše zadosti močne, da ne opešajo v tem boju in končno ne podležejo. Močne pa bodo naše duše le, če bodo pogosto uživale kruh, ki ga je Jezus dal nam v hrano, če bodo pogosto pristopale k sv. obhajilu. »Brez mene ne morete nič storiti« (Jn 14, 5), trdi Jezus in mi iz lastne izkušnje to vemo. Nikdar pa nismo tako tesno in iskreno zvezani z Jezusom kakor tedaj, kadar ga sprejmemo pod podobo kruha v sv. obhajilu. Gospod je sam zatrdil: »Kdo rjé moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem« (Jn 6, 56).

Zelja Jezusova in naša lastna slabotnost nas torej nagibata, da pogosto prejemamo sv. obhajilo. Bistven pogoj za vreden prejem je stanje posvečujoče milosti. Komur vest smrtnega greha ne očita, ta sme tudi vsak dan pristopiti k mizi Gospodovi. Posvečujoča milost daje duši nadnaravno življenje. Le nadnaravna živa duša more s pridom uživati hrano nebeškega kruha. Kakor mrtev človek ne more uživati hrane in bi mu tudi nič ne koristila, ker nima telesnega življenja več v sebi, tako tudi nadnaravno mrtva duša, ki nima posvečujoče milosti, ne sme in ne more s pridom uživati Telesa in Krvi Jezusove. Drugi pogoj za vredno sv. obhajilo je pravi namen, s katerim ga želimo prejeti. Papežev odlok opisuje ta namen takole: »Pravi namen pa je tedaj, če kdo želi prejeti sv. obhajilo ne iz navade, ničemurnosti ali človeških ozirov, temveč ker Bog tako hoče, da bi se vedno tesneje z njim v ljubezni združil ter bi z božjim lekrom pomogel svojim slabostim in pomanjkljivostim.« Pravi namen pri sv. obhajilu ima tisti, ki pristopi ali radi Jezusa, da se z njim najtesneje zedini, ali radi sebe, da s pomočjo Jezusove navzočnosti v sebi ozdravi dušo vsakdanjih slabosti in pomanjkljivosti. Zlo bi bilo, ako bi kdo hodil pogosto k sv. obhajilu iz povsem svetnih ali celo grešnih nagnibov, samo iz človeških ozirov ali iz koristoljubja, da bi ga ljudje imeli

za pobožnega, ali da bi pri vernih in pobožnih dosegel zase kakšne prednosti in koristi. Taki nagibi pokvarijo in uničijo samonasebi dobro delo, da nima pred Bogom nobene vrednosti, nasprotno, da postane grešno in kazen zasluži. Seveda se zaradi človeške slabosti more zgoditi, da se tudi posvetni in grešni nagibi vmešavajo v dobre in svete človekove namene in ga motijo pri sv. obhajilu. Toda, ako je in ostane glavni namen dober in svet, potem mu taki nagibi vse vrednote v božjih očeh ne vzamejo, pač pa nekoliko znižajo. Obhajilo pa ostane še dobro in vredno, tem bolj če se človek po možnosti trudi, da slabe nagibe kot neljube skušnjave premaga.

Posvečujoča milost in pravi namen, to dvoje je neobhodno potrebno za vsako sveto obhajilo bodisi redko bodisi pogostno in vsakdanje. Brez teh dveh pogojev nihče ne more vredno prejeti Jezusa v presvetem Rešnjem Telesu. Kdor pristopi v posvečujoči milosti in s pravim namenom k mizi Gospodovi, brez dvoma dobi one milosti, katere po volji Jezusovi podeljuje zakrament presvetega Rešnjega Telesa vsem, ki ga vredno prejemajo. Množina milosti in sadov svetega obhajila pa je odvisna tudi od našega sodelovanja. Tisti bo dobil več milosti, ki skrbneje pripravljen zauživa angelski kruh. Zato želi in opominja papežev odlok, naj se vsak primerno svojim močem, stanu in poklicu za sv. obhajilo čim boljše pripravi in po sv. obhajilu čim lepše zahvali. Da, želi se, »da bi bili vsi, kateri pogostoma ali celo vsak dan prejemajo sv. obhajilo, brez malih grehov, vsaj brez popolnoma radovoljnih ter brez nagnjenja do njih, vendar zadostuje, če so vsaj brez smrtnega greha in imajo trdni sklep, nikoli več ne grešiti.«

Predragi v Gospodu! Vsak človek skuša s svojim delom doseči čim večji dobiček. Koliko človek razmišlja in se trudi, da za svoje delo in opravilo dobi čim večje plačilo. Saj mnogim življenje ni nič drugega kot pehanje za večjim dobičkom. Tako moramo ravnati tudi tedaj, kadar gre za neminljive dobičke našim dušam. Čim največ zasluženja si moramo skušati pridobiti s svojim delom, čim bogatejše milosti moramo pridobivati iz svetih zakramentov, zlasti iz svetega obhajila. Zaradi tega se ne smemo zadovoljiti samo z neobhodno potrebno pripravo, s stanjem posvečujoče milosti in s pravim namenom, ampak se moramo najskrbneje in temeljito pripravljati za prejem Jezusa, da bo v naših dušah mogel pustiti vse bogastvo svoje božje milosti in drugih nadnaravnih darov.

Za dobro in skrbno pripravo na sv. obhajilo sta predvsem potrebni **zbr an o s t** in **p o b o ž n o s t**. Sv. obhajilo je tako sveto opravilo, da moramo vse svoje misli obrniti nanj, kadar ga nameravamo prejeti. Zavedati se moramo živo, kdo prihaja k nam. Oni, katerega angeli in svetniki molijo v nedosegljivi svetosti, ki pa se vendar toliko poniža, da se hoče v ljubezni in božjem prijateljstvu najtesneje zediniti z nami in dejansko v nas prebivati in živeti. Vse misli, želje in molitve se morajo torej nanj obračati, se z njim pečati. Pa nas pri tej zbr an o s t i tolikokrat moti raztresenost! Seveda, saj gredo vse naše skrbi in nagnjenja z nami v cerkev in težko je, tako jih odgnati v kot, da se nam nobena ne približa, ko se pripravljamo na sv. obhajilo. Dokler raztresenost ni prostovoljna, ki bi jo vedoma gojili, pomeni sicer neprijetno motenje naše pobožnosti, a grešna ni. Zadostuje, da se vedno znova skušamo zbrati, kolikorkrat se zavemo, da naše misli in želje blodijo drugod in se ne oklepajo sladkega božjega gosta, ki ga pričakujemo. Tak dosleden boj zoper raztresenost nas dela ponižne, ponižnost pa nas v odlični meri stori vredne svetega obhajila. Več ali manj prostovoljna raztresenost, ki izvira iz lahkomišelnosti in površnosti, pa ovira delovanje Jezusovo in prepreči, da sv. obha-

jilo ne rodi v duši zaželjenega sadu. Tako raztresen in lahkomišljen obhajanec je podoben sadjarju, ki je vcepil žlahten cepič na divjaka, a se nadalje za cepljeno drevesce prav nič več ne zmeni, ampak pusti, da divjak bujno poganja svoje mladike, ki bodo prej ali slej zadušile žlahtni, a nežni cepič. Skrben sadjar sproti odstranja vse divje poganjke, ki izčrpavajo sok v deblu, da ostane vsa moč rasti žlahtnemu cepiču za razvoj. Ako sv. obhajilo v duši ne obrodi tistih sadov, ki bi jih moralo, ako duša prav nič ne napreduje, se ne oprošča vedno bolj malih grehov in slabosti, dasi pogosto prejema sv. obhajilo, leži vzrok navadno v površnosti in raztresenosti, s katero pristopa h Gospodovi mizi. Kdor je pri topli peči, je nemogoče, da se ne bi ogrel; tako je nemogoče, da se ne bi polagoma znebil malih grehov in nagnjenj do njih, kdor pogostokrat in vredno prejema sv. obhajilo.

Da bo sv. obhajilo obrodilo čim več sadu v naših dušah, ga moramo sprejemati s pobožnim srcem. Moti se, kdor misli, da obstoja pobožnost v dolgih molitvah. Prava pobožnost je popolna udanost Bogu in njegovi volji. Pobožen je tisti, ki je vedno pripravljen goreče in velikodušno služiti Bogu v vsem in vsak trenutek njegovo voljo čim popolneje in zvesteje izpolniti. Bolj trdno ko verujemo v resnično pričujočnost Jezusovo v najsvetejšem Zakramentu, bolj globoko ko ga ljubimo v tej skrivnosti ljubezni, tem bolje in tem rajši smo pripravljene ga častiti in moliti in mu služiti v vseh dolžnostih življenja in poklica. V tej popolni boguvidnosti in pripravljenosti, voljo božjo vedno in v vsem zvesto izpolnjevati, je prava pobožnost, ki našo dušo najbolje pripravi za vredno in učinkovito sveto obhajilo. Iz take boguvidnosti samo po sebi izhajajo vsa ta dejanja, ki jih navadno obujemo pred svetim obhajilom: vera, češčenje, ljubezen, kesanje, hrepenenje. Pa tudi dejanje zahvale izvira samo po sebi iz take prave pobožnosti, kakor zahvala, prošnja, trdni sklepi in ljubezen, v kateri se popolnoma izročamo Bogu.

Iz tega že razvidite, predragi v Gospodu, da je najboljša priprava za sveto obhajilo sveta maša, če se je zbrano in pobožno udeležimo. Že oltar in vse, kar je na njem, posebno pa obredi svete maše vzbujajo našo pobožnost, da moremo bolj zbrano slediti svetemu opravilu. Daritev pa, v kateri se Jezus, Sin božji, sam daruje znova nekrvavo nebeškemu Očetu za nas in za naše grehe, vzbuja v nas pobožnost, ako le zbrano sledimo dejanju daritve. Ko se Jezus daruje v neomejeni pokorščini in neizmerni ljubezni svojemu Očetu, kako lahko nam je, da se tudi mi z vsemi telesnimi in duševnimi zmožnostmi po Jezusovih rokah prav tako darujemo nebeškemu Očetu, da smo z Jezusom vred pripravljene v vsem izpolnjevati Očetovo voljo, ki se nam kaže v zapovedih božjih in cerkvenih in pa v dolžnostih našega stanu in poklica. Ko se tako brez pridržka z vsem, kar smo in imamo, v daritvi združimo z mišljenjem in hotenjem Jezusovim, smo se najlepše pripravili, da z mašnikom vred zauživamo od presvetih darov Jezusovega Telesa in Jezusove Krvi. Prav zaradi tega, ker je sv. maša najprimernejša priprava za sv. obhajilo, je tudi najprimernejše, da verniki prejemajo sveto obhajilo med sveto mašo takoj po mašnikovem obhajilu in da se potem z mašnikom skupno tudi zahvaljujejo v zadnjih molitvah svete maše.

Če se boste trudili, da v zbranosti in pravi pobožnosti dobro pripravljene prejimate sveto obhajilo tako pogosto, kakor vam je le mogoče, potem boste sami okusili v sebi vse sladke sadove, ki jih presveta Evharistija zori v dušah, ki jo vredno prejemajo. Rastlo in napredovalo bo duhovno življenje v vas, bolj boste ljubili Boga in iz te ljubezni bo rastla tudi vedno potrpežljivejša ljubezen do bližnjega in vaša zveza z Jezusom

bo vedno močnejša in trdnejša. Ta pa vam zagotavlja poroštvo večnega življenja. »Kdor je moje meso in pije mojo kri, ima večno življenje« (Jn 6, 54). Pomnite, kaj Jezus pravi! On ni rekel: »bo imel večno življenje«, ampak pravi, »ima večno življenje!« V svetem obhajilu se že začenja za nas večno življenje, že požene korenine v našo dušo, da se nekoč, ko pride ura odhoda s tega sveta, razraste in vzveti v neminljivo življenje večne sreče.

Predragi v Gospodu! Tedaj šele bo lanski kongres v nas dosegel popoln uspeh, za katerega ste tako goreče molili, ko bomo pogosto, če mogoče vsak dan prejemali sveto obhajilo in sicer tako vestno in dobro pripravljene v zbranosti in pobožnosti, da bomo deležni vseh milosti, ki jih ta presveti Zakrament vsebuje in podeljuje tistim, ki so v posvečujoči milosti in z njo v dobri pripravi vestno sodelujejo. Ker pa človek v svoji površnosti lahko pozablja, je treba, da dušni pastirji in spovedniki vernike znova poučujejo, kako naj prejemajo sveto obhajilo, da bo zanje kolikor mogoče uspešno in milosti polno. Zlasti je treba poučevati otroke in jih neutrudljivo navajati k pravemu razumevanju svetega obhajila, da se ne bodo bali pristopati k mizi Gospodovi, kadar so v posvečujoči milosti brez smrtnega greha, da pa tudi ne bodo lahkomišljeno brez zadostne priprave pristopali. Ta pouk je dolžnost staršev in dušnih pastirjev. Če bo evharistični kongres povod, da se pritegnejo k pogostnemu in vrednemu svetu obhajilu vsi sloji našega naroda, stari in mladi, zlasti otroci, potem bo gotovo zrastle med nami nov rod, ki bo ves Jezusov, zvest v veri, močan v ljubezni in trden v zaupanju na neskončno modro in ljubeznivo božjo Previdnost. To bodi sad najvažnejšega dogodka lanskega leta, evharističnega kongresa v Ljubljani.

II.

Drugi važni dogodek lanskega leta, proslava velikega in v duhu svetništva umrlega škofa Friderika Barage, se je sicer vršila v Ameriki, a je tudi za našo škofijo velikega pomena; tako da sem kot vaš škof dolžan, vam tudi o tem dogodku nekoliko spregovoriti. Ker je ljubljanska škofija tako srečna, da je v njej tekla škofu Frideriku Baragi zibelka, da se je v ljubljanskem semenišču pripravljala na duhovski stan in bil v ljubljanski stolnici posvečen v mašnika in da je pri nas osem let goreče deloval v dušnem pastirstvu, zato sem se odzval ljubeznivemu povabilu ameriških Slovencev in sem se podal na dolgo pot, da osebno zastopam ljubljansko škofijo pri slavnostnem odkritju Baragovega spomenika, katerega so katoliški Slovenci postavili v kulturnem vrtu mesta Clevelanda.

Moral bi napisati celo knjigo, ako bi vam hotel to lepo slovesnost le nekoliko opisati. Povem vam na kratko samo to, da je bila Baragova proslava tako veličastna in lepa, da je tudi v milijonskem mestu Clevelandu in še daleč po širni Ameriki vzbudila pozornost in opomnila Amerikance vseh veroizpovedi, zlasti seveda katoličane vseh jezikov, na izrednega in velikega apostola, škofa Friderika Barago. Pripravljalni odbor je storil ogromno delo in udeležba tudi iz oddaljenih krajev je bila vkljub krizi, ki tudi v Ameriki tare naše ljudi, tako velika, da je bila Baragova slovesnost največja slovenska prireditev, ki se je kdaj v Ameriki vršila.

Ob tej priložnosti sem obiskal skoraj vse slovenske naselbine in župnije v Združenih državah Amerike. Prepričal sem se, da je večina Slovencev vernih in da so požrtvovalno vdani svoji Cerkvi. V Ameriki morajo verniki sami vzdrževati svoje župnije, duhovščino, svoje katoliške šole, pa tudi škofije, semenišča in visoke šole. Vse to stane ogromne de-

narje. Država ne da ničesar, verniki si sami naložijo cerkvene davke in jih z veliko vestnostjo plačujejo. Ker prav pojmujejo pomen vere, cerkve, duhovnikovega dela in verske vzgoje, imajo za svojo prvo dolžnost, da po svojih dohodkih in po svojem premoženju dajejo za verske in cerkvene potrebe v zadostni meri. Tudi v sedanji krizi, ko mnogi nimajo dela in zaslužka, vzdržujejo svoje cerkve in verske naprave. Koliko bi se od Amerikancev morali učiti! Pri nas pa mnogi, ki se katoličane imenujejo, za cerkev nimajo drugega kakor zabavljanje in za vsak dinar, ki gre za božjo reč, se jim zdi škoda. Pač ne vedo, da svoj denar najbolje naloži tisti, ki ga Bogu posojuje, ker pri Bogu denar ne propade in Bog nikomur nič dolžan ne ostane. Vsa čast ameriškemu katoličanom! Priznati moram, da me je njihova požrtvovalnost za cerkev in vero presenetila in globoko ganila. Še eno sem videl pri njih: da svojo cerkev ljubijo in duhovščino spoštujejo kakor otroci svoje starše. Tudi v tem so nam najlepši zgled. Kjerkoli sem bil, povsod so mi ameriški Slovenci naročili, naj pozdravim njihove rojstne kraje, njihove sorodnike in prijatelje ter dušne pastirje v starem kraju. Skoraj ni župnije v naši škofiji, za katero ne bi imel pozdravov. Četudi so se v Ameriki udomačili, si ustanovili svoje družine in jim je Amerika postala domovina, svoje rojstne zemlje ne morejo pozabiti. Vedno še mislijo nanjo. Kakor so ostali zvesti veri, ki so jo pri nas od staršev in duhovnikov dobili, tako jih veže ljubezen in spomin na staro domovino. Vi jim pa pozdrave in njihove tople misli vrnite na ta način, da se jih v molitvi spominjate, zlasti pri svetih mašah v tisti cerkvi, v kateri so bili krščeni in so prvič sveto obhajilo sprejeli. Na ta način ostane najmočnejša duhovna vez med nami in njimi, katere je skrb za vsakdanji kruh odpeljala tako daleč od rojstne zemlje.

Baragova proslava je bila vzrok, da sem potoval v Ameriko. Zaradi tega sem srčno želel obiskati grob, kjer počivajo njegovi zemski ostanki in videti deželo, v kateri je z neprekosljivo vnemo in gorečnostjo misijonaril med Indijanci. V marquetteški škofiji, katere prvi škof je bil Baraga, se je že začelo delo, ki je potrebno, da bi se proglasil za blaženega. Seveda je vse šele v začetkih. Prav na dan, ko se je v Ljubljani začel evharistični kongres, je umrl v Marquette škof, da sem našel škofijski sedež izprazen. Medtem je bil postavljen že nov škof, ki je po rodu Poljak. On ima zdaj nalogo, da škofijski proces za proglašenje blaženim konča. Veliko bo še dela. Naša škofija, ki je rojstna škofija Baragova, mora pri tem delu v odlični meri pomagati. Predvsem moramo mnogo moliti in Boga prositi, da proslavi svojega služabnika Friderika Barago. V Ameriki so osnovali posebno Baragovo zvezo, ki ima namen z molitvijo in z agitacijo pospeševati delo za proglasitev blaženim. Tudi v naši škofiji bomo morali nekaj podobnega ustanoviti. Da cerkev koga prišteje med blažene in svetnike, je treba dvojnega. Prvič se mora dokazati, da je dotični vse krščanske kreposti vršil v junaški meri. Tega pri Frideriku Baragi ne bo težko dokazati. Drugič pa morata biti dokazana dva čudeža, ki sta se zgodila na njegovo priprošnjo. Tudi čudeže bo Baraga od Boga sprosil, če mu mi damo priložnost za to. Naša dolžnost je, da se v težkih zadevah, v katerih človeške pomoči nikjer več ne vidimo, zaupljivo obračamo na škofa Barago, da nam s svojo priprošnjo pri Bogu pomaga. Če se mi nanj ne obračamo, ne more sprositi od Boga take pomoči, katero bi stroga preiskava cerkve priznala za čudež. V naših rokah predvsem je torej, da Bog Friderika Barago pred vso cerkvijo proslavi s čudežem in tako sam izreče svojo sodbo, da je Baraga svetnik. Cerkev bo to božjo sodbo potem slovesno razglasila.

Predragi v Gospodu! Prosim vas in rotim, molimo veliko in zaupljivo za to veliko milost, da bi bil Friderik Baraga postavljen na oltar. Ne moremo še presoditi, kolikšnega pomena bi bilo za versko življenje našega naroda in katoličanov v širni Ameriki, ko bi bil Friderik Baraga, naš rojak in veliki ameriški apostol, prištet med blažene in vsemu katoliškemu svetu postavljen za zgled in priprošnjika.

Pa še eno zadevo, ki je z Barago v zvezi, Vam moram sporočiti. Naša škofija nima nobenega spomenika škofu Baragi razen skromnega kipa v župni cerkvi v Dobrniču, kjer je bil krščen. Dobiti mora tudi pri nas dostojen spomenik. Toda kakšnega? Naša škofija nujno potrebuje novo bogoslovno semenišče. Sedanje je staro, nezdravo in premajhno. Po najnovejših cerkvenih in državnih odredbah bodo morali bogoslovci študirati šest let v bogoslovnem semenišču, torej mora biti za šest letnikov prostora. Tega pa v starem poslopju ni. Povečati se pa ne more. Kaj naj storimo? Ali naj odklanjamo tiste, ki se hočejo posvetiti duhovskemu poklicu, ker nimamo za vse prostora? To bi bilo škodljivo. Saj še v naši škofiji primanjkuje duhovnikov, da niso vsa dušnopastirska službena mesta zasedena, kakor bi morala biti, povrh pa še tolikanj prosijo izseljenci v Južni Ameriki, Franciji in drugod za slovenske duhovnike. Ako jih jim ne pošljemo pravočasno, se morajo pogubiti. Torej ne preostane drugega, kakor da pozidamo novo bogoslovje, ki bo dosti veliko in bolj zdravo. In to novo bogoslovno semenišče naj bo spomenik škofu Baragi, naj nosi ponosno ime: Baragovo semenišče. V njem naj se za bodoča stoletja vzgajajo duhovniki v duhu apostolske gorečnosti, da bodo vsi podobni svetniškemu škofu Baragi in tako vsak njegov živ spomenik.

Seveda porečete, da sedanji čas gospodarske stiske in pomanjkanja ni prikladen za zidanje tako velikega in dragega zavoda, ker zanj ni denarja, saj ga mnogi še za vsakdanji kruh nimajo. Prav dobro poznam veliko stisko, v kateri živi ves svet. A vedno je še dosti ljudi, ki niso brez vseh sredstev, ki morejo še brez lastne škode Bogu kaj posoditi. Vemo pa tudi, da je največji blagoslov na tistih malih darovih, ki si jih človek tako rekoč od ust pritrga, ker so znak velike požrtvovalnosti in ljubezni do Boga. Zveličar je pohvalil mali vdovin dar, s katerim je dala vse, kar je imela, ne pa bogatinov, ki so od svojega izobilja neznatno malenkost bahavo darovali. Na drugi strani pa je prav v časih brezposelnosti primerno, da se izvršujejo večja dela, pri katerih morejo mnogi zaslužiti vsakdanji kruh. Najboljša podpora brezposelnim je priložnost za delo in zaslužek. Kako naj dobijo ljudje delo, ako bi se vsi držali načela: v tej gospodarski krizi se ne smejo nobena dela vršiti, za katera se sredstva splošno med ljudstvom pobirajo, saj se pobira to, kar kdo prostovoljno in rad da v veliki in sveti namen. Slovenci v Ameriki so za Baragovo semenišče zložili temeljni kamen. — Zdaj mora domača škofija nadaljevati. Vem, da boste po svojih močeh radi dali za lepi in veliki namen, da postavimo Frideriku Baragi dostojen spomenik, za škofijo pa oskrbimo primerno semenišče. Posebno trkam na srca tistih, katerim je Bog tudi v teh težkih časih naklonil imetja več kot ga za se nujno potrebujejo. Način zbiranja se bo pozneje razglasil, danes Vam samo povem, da je novo semenišče nujno potrebno. Vso zadevo pa priporočam Vaši pobožni molitvi in prav posebno prosim, da jo vneto priporočate služabniku božjemu Frideriku Baragi.

V vseh težavah sedanjosti nam je Bog v obeh dogodkih, ki sem jih vam opisal, naklonil mnogo tolažbe in veselja ter nas je napolnil s pogumom in zaupanjem za bodoče boje. Hvala mu tisočera za vse! Izkazimo

mu hvaležnost s tem, da njegove velike milosti, naklonjene ob evharestičnem kongresu in po priprošnji Baragovi, radi sprejmemo in zvesto z njimi sodelujemo, da bomo vsi živeli krepko nadnaravno življenje iz presvetega Rešnjega Telesa, ki nam je najgotovejše poročstvo večne blaženosti. Amen.

Blagoslov vsemogočnega Boga, Očeta in Sina in Svetega Duha, naj pride na vas in naj pri vas vedno ostane. Amen.

V Ljubljani, dne 29. januarja 1936.

† Gregorij,
škof.

2.

Postna zapoved za leto 1936.

Pooblaščen od sv. stolice določujem glede postne zapovedi za l. 1936 v ljubljanski škofiji:

I.

1. Zapoved držka zahteva edinole zdržek od mesa in mesne juhe. Torej je vse dni zdržka dovoljeno rabiti katerokoli živalsko maščobo.

2. Zapoved pritrgranja dovoljuje samo enkratni obed na dan; vendar pa sme vsakdo kaj malega zaužiti tudi zjutraj in zvečer, kakor je v dotičnem kraju navada. Dovoljeno je tudi pri istem obedu uživati meso in ribe. Glavni obed se sme preložiti od opoldne na večer.

3. Zapoved držka veže vse, ki so izpolnili sedmo leto. Zapoved pritrgranja pa veže vse vernike od izpolnjenega enoindvajsetega do začetega šestdesetega leta.

II.

Katere dni v letu je zapovedan samo zdržek, katere zdržek in pritrgranje (= strogi post), katere samo pritrgranje? Odgovor:

1. *Zdržek od mesa* je zapovedan vse petke celega leta izven štiridesetdnevnega posta in kvatrnih tednov.

2. *Zdržek od mesa in pritrgranje* (strogi post) sta zapovedana:

a) na pepelnično sredo;

b) ob petkih štiridesetdnevnega posta;

c) na veliko soboto, v soboto pred binško, na dan pred praznikom Marijinega vnebovzeta (14. avgusta), na dan pred praznikom Vseh svetnikov (31. oktobra) in pred božičem (dne 24. decembra).

3. *Samo pritrgranje* je zapovedano vse druge dni štiridesetdnevnega posta, to je vse dni razen pepelnice, petkov in velike sobote, ter ob kvatrnih sredah in kvatrnih sobotah. Vse te dni, ob katerih je zapovedano samo pritrgranje, je vsem vernikom dovoljeno uživati mesne jedi tudi pri večerji. Tisti pa, ki si niso dolžni pritrgovati, smejo te dni uživati mesne jedi vselej, kadar kaj jedo.

4. Zapoved strogega posta ne veže ob nedeljah štiridesetdnevnega posta, ob zapovedanih praznikih in tudi ne ob odpravljenih praznikih, ki jih v naši škofiji še slovesno praznujemo.

Na veliko soboto preneha zapoved strogega posta opoldne, na dan pred božičem pa pri večerji.

5. Od zapovedi strogega posta so izvzeti:

- a) verniki v tistih krajih, v katerih je sejem, slovesno cerkveno praznovanje farnega patrona ali druga večja cerkvena slovesnost in se ondi zbere zelo mnogo ljudi;
- b) vse postne dni v letu, razen dneva pred božičem in velikega petka: vojaki, orožniki in finančni stražniki ter njihove družine.

6. Od zapovedi samega zdržka so vse postne dni v letu, razen dneva pred božičem in velikega petka, oproščeni: delavci v rudokopih in tovarnah ter njih družine; sprevodniki, kurjači in drugi uslužbenci po železnicah in poponiki, ki morajo jesti v železniških gostilnah, uslužbenci in popotniki na ladjah, kadar morajo na ladjah obedovati; vsi, ki so z družino in postrežniki v zdraviliščih; vsi, ki so po okolnostih primorani jesti v javnih gostilnah, in oni, ki so od drugih odvisni, pa si ne morejo oskrbeti postnih jedi; oni, ki žive po kaznilnicah, namreč kaznjenci, pazniki in drugi uslužbenci.

Vse one, ki se bodo olajšav posluževali, opominjam v smislu papeževega pisma, naj bi si olajšavo posta nadomestili z dobrimi deli, zlasti z miloščino za reveže.

III.

Posameznim osebam ali rodbinam more po cerkvenem pravu (kan. 1245) iz pravega vzroka tudi njih župnik podeliti spregled od postne zapovedi. Pooblaščam pa tudi spovednike, da imajo isto pravico kakor župniki, toda samo pri spovedi.

1. Iz posebnih od Cerkve priznanih razlogov so od zapovedi strogega posta poleg zgoraj naštetih še izvzeti:

- a) bolniki in okrevajoči ter telesno slabotni, katere bi zaradi posta precej bolela glava ali bi imeli omotico;
- b) matere pred porodom in po porodu, čeprav so telesno zdrave in močne;
- c) ubožci, ki živež beračijo ali imajo sploh nezadostno hrano.

2. Od zapovedi samega pritrganja pa so izvzeti:

- a) delavci, ki morajo opravljati težka telesna dela, na pr. kmetovalci, mizarji, kovači, zidarji, tkalci, kamnoseki, čevljarji itd.;
- b) oni, ki morajo opravljati naporno duševno delo, na pr. učitelji na osnovnih šolah; profesorji, če se morajo za predavanja naporno pripravljati, ali če morajo po štiri in več ur na dan učiti; dijaki, ki so večji del dneva v šoli in se resno bavijo z učenjem; misijonarji ob času misijonov.

Vsi ti so od zapovedi pritrganja izvzeti, čeprav so trdnega telesnega zdravja.

Upam, da bomo tako olajšano zapoved vsi prav radi in vestno izpolnjevali. Molimo in delajmo pokoro, da se nas Bog usmili in ne postopa z nami, kakor bi s svojimi mnogimi grehi zaslužili.

V Ljubljani, dne 30. januarja 1936.

† Gregorij,
škof.

Vsebina: 1. Pastirsko pismo za l. 1936. — 2. Postna zapoved za l. 1936.

Izdajatelj: Škofijski ordinariat (Ignacij Nadrah). — Odgovorni urednik: Jože Jagodic.
Za Jugoslovansko tiskarno v Ljubljani: Karel Čeč.

Gregor,

durch Gottes Gnade und des apostolischen Stuhles Vollmacht
Bischof von Ljubljana,
grüßt und segnet alle Gläubigen seiner Diözese.

Das vergangene Jahr stand im Zeichen der heiligsten Eucharistie. Der große eucharistische Kongreß in Ljubljana mit seinem äußeren Glanz und seiner inneren Frömmigkeit hat unseren Glauben an die wirkliche Gegenwart Jesu im allerheiligsten Sakramente vermehrt und eine größere und vollkommene Liebe zu Gott, der verborgen unter Brotsgestalt unter uns wohnt, entzündet. Das sind zwei wertvolle Früchte des Kongresses, welche ihr treu bewahren und noch euren Nachkommen durch eine gediegene religiöse Erziehung als kostbares Erbgut hinterlassen sollt. Jesus im Tabernakel muß der Mittelpunkt unseres Glaubens und unserer Liebe, unserer Frömmigkeit und unseres echten katholischen Lebens sein und bleiben. Glaube und Liebe und Frömmigkeit sollen im häufigen und würdigen Empfang der heiligen Kommunion an den Tag treten. In allen Pfarreien sollen sich die Gläubigen der verschiedenen Berufe und Stände häufig an der Kommunionbank einfinden, um den göttlichen Gast fromm und demütig zu empfangen. Nur aus der heiligen Kommunion werden mutige und treue Katholiken wachsen, die den Kampf gegen das Böse in sich und in der Welt siegreich beenden werden.

Im vergangenen Dezember sind 30 Jahre verflossen, seit Papst Pius X. das bekannte Dekret über den häufigen und täglichen Empfang des heiligsten Altarsakramentes veröffentlicht hat. Dreißig Jahre schon predigt die Kirche die Bedeutung der oftmaligen heiligen Kommunion, dreißig Jahre schon haben die Gläubigen, insbesondere die Jugend, Gelegenheit, sich häufig mit dem Engelsbrote der heiligsten Eucharistie zu stärken, daß sie in der heiligmachenden Gnade emporwachsen »zum Altersmaße der Fülle Christi« (Eph 4, 13). Dreißig Jahre schon — und doch haben wir die häufige hl. Kommunion noch lange nicht ganz ausgenützt, um uns selbst und unsere Umgebung zu heiligen. Ein bleibender Erfolg des eucharistischen Kongresses soll darin liegen, daß ihr von nun an häufiger, glaubensvoller, mit größerem Verständnis und reichlicheren Früchten den Leib des Herrn empfanget. Und dies aus zwei Gründen. Erstens ist es ein Herzenswunsch unseres Heilandes selbst. Deswegen wollte er in Brotsgestalt unter uns wohnen, um uns den Hauptzweck dieses allerheiligsten Sakramentes zu offenbaren, nämlich, daß es die Speise für unsere müden Seelen ist. Zu wiederholten Malen betonte er: »Mein Fleisch ist wahrhaft eine Speise und mein Blut ist wahrhaft ein Trank« (Joh 6, 56). Der zweite Grund für die oftmalige heilige Kommunion ist unsere eigene Schwäche und Unvollkommenheit. Aus der täglichen Erfahrung wissen wir nur zu gut, daß derjenige, der schwere Arbeiten zu verrichten hat, häufigere und ausgiebigere Nahrung zu sich nehmen muß, da sonst die Körperkräfte zusehr verbraucht

würden und er seine Arbeit nicht mehr leisten könnte. Ähnlich ist es mit unserer Seele. Wenn sie schwere Kämpfe gegen eigene böse Neigungen, gegen sündhafte Lockungen und verderbliche Einflüsse der gottentfremdeten Welt zu bestehen hat, dann braucht sie häufigere und stärkere Nahrung, daß sie nicht allzusehr geschwächt der Sünde unterliege. Stark und widerstandsvoll werden die Seelen nur, wenn sie häufig genug das Brot der Starken, die hl. Kommunion, genießen. Aus eigener Erfahrung wissen wir, wie wahr das Wort des Herrn ist: »Ohne mich könnt ihr nichts tun« (Joh 14, 5). Niemals aber ist der Herr mehr mit uns, als wenn wir uns mit ihm in der hl. Kommunion aufs innigste vereinigen: »Wer mein Fleisch isst und mein Blut trinkt, bleibt in mir und ich in ihm« (Joh 6, 57).

Der Herzenswunsch des Heilandes und unsere eigene Bedürftigkeit also sollen uns zum häufigen Sakramentsempfang bewegen. Die wesentliche Vorbedingung für einen würdigen Empfang ist der Zustand der heiligmachenden Gnade. Wem das Gewissen keine schwere Sünde vorwirft, der besitzt in seiner Seele die kostbare Gottesgabe der heiligmachenden Gnade, welche der Seele übernatürliches Leben verleiht. Wie nur ein lebendiger Mensch körperliche Nahrung genießen kann, so kann nur eine übernatürlich lebende Seele die geistige Nahrung, der heiligen Kommunion mit Nutzen empfangen. Nebst der heiligmachenden Gnade verlangt das päpstliche Dekret noch die rechte Absicht. Diese besteht darin, daß der Mensch die hl. Kommunion zu empfangen wünscht nicht aus bloßer Gewohnheit, Eitelkeit oder menschlichen Rücksichten, sondern weil es Gottes Wille ist, daß wir uns immer inniger in Liebe mit ihm vereinigen und mit dieser göttlichen Arznei unseren Schwächen und Mängeln abhelfen. Vom Übel wäre es also, wenn jemand aus rein menschlichen oder gar sündhaften Absichten, um irgendwelche irdischen Vorteile oder um bei frommen Leuten Ansehen zu erwerben, zur heiligen Kommunion ginge. Sündhafte Absichten verderben den Wert guter Werke vor Gott.

Heiligmachende Gnade und rechte Absicht sind für jede würdige Kommunion unbedingt notwendig. Wer so vorbereitet hinzutritt, wird ohne Zweifel jene Gnaden empfangen, welche das allerheiligste Sakrament nach der Absicht des göttlichen Heilandes verleiht. Die Menge der Gnade der hl. Kommunion ist aber auch von unserer Mitwirkung abhängig. Unsere Mitwirkung mit der Sakramentsgnade besteht vor allem in der Vorbereitung und Danksagung. Von allergrößten Bedeutung ist die Vorbereitung. Je besser die Seele vorbereitet ist, um so größer und reicher ist die Gnade, die der Heiland bei seinem Besuche der Seele verleiht. Wir sollen in dieser Hinsicht genau so handeln, wie es die Menschen tun, wenn es um irdischen Vorteil geht. Jeder Mensch müht sich aus seiner Arbeit den allergrößten Gewinn zu ziehen. So müssen wir auch aus der hl. Kommunion für die Seele den größten Gewinn d. h. die reichsten Gnaden zu gewinnen suchen. Das tun wir, wenn wir uns auf den Empfang der heiligen Kommunion gut vorbereiten. Eine gute Vorbereitung besteht in der Geistesammlung und Frömmigkeit.

Die hl. Kommunion ist eine so erhabene und heilige Handlung, daß sie unsere ganze ungeteilte Aufmerksamkeit verdient. All unser Denken und Wünschen muß auf den Herrn gerichtet sein, den wir eben empfangen wollen, dessen Liebe und Freundschaft wir wegen unserer Schwächen und Sünden tatsächlich ganz unwürdig sind. Nur zu oft wird die nötige Sammlung durch allerhand Zerstreungen gestört. Wenn die Zerstretheit ganz unfreiwillig ist, so ist sie natürlich nicht sündhaft und es genügt, daß wir

jedesmal, sooft wir uns der zerstreuen Gedanken bewußt werden, unsere Gedanken wieder zum Herrn wenden und uns demütig anklagen, daß wir ihm nicht einmal in den heiligsten Augenblicken unsere ganze Aufmerksamkeit widmen. Jede mehr oder weniger freiwillige Zerstreung aber ist ein Hindernis, daß die heilige Kommunion nicht jene Früchte in der Seele hervorbringt, welche sie aus ihrer inneren Kraft hervorbringen könnte. Ein so zerstreuter Kommunikant ähnelt dem Gärtner, der ein edles Reis dem Wildling aufgepropft hat, sich aber weiters nicht mehr um ihn kümmert. Der Wildling treibt wuchernde Zweige, die bald das edle Reis ersticken. Der sorgsame Gärtner dagegen entfernt sofort jeden angesetzten wilden Trieb, daß sich das Edelreis kräftig und ohne Störung entwickeln kann.

Das zweite Erfordernis einer guten Vorbereitung auf die heilige Kommunion ist wahre Frömmigkeit. Von der Frömmigkeit haben auch Christen vielfach einen ganz verkehrten Begriff. Wahre Frömmigkeit besteht in der völligen Hingabe an Gott und an seinen heiligen Willen. Wahrhaft fromm kann nur jener genannt werden, der bereit ist stets und treu Gottes Willen zu erfüllen. Gott hat uns seinen Willen in seinen Geboten, in den Geboten der Kirche und in unseren Standespflichten kundgemacht. Je genauer und treuer jemand diese Gebote und die Pflichten seines Standes und Berufes erfüllt, um so frömmere ist er. Daraus erseht ihr schon, daß Frömmigkeit ohne Gottes Liebe undenkbar ist. Je tiefer und aufrichtiger wir Jesus im Geheimnis des Altarsakramentes lieben, umso mehr sind wir bereit ihm diese Liebe durch genaue Erfüllung seiner Gebote zu beweisen, wie er selbst es ja gesagt hat: »Wer meine Gebote hat und sie hält, der ist es, der mich liebt« (Joh 14, 21). Aus der völligen Willenshingabe an Gott entspringen dann alle jene Akte, die gewöhnlich zur unmittelbaren Vorbereitung auf die heilige Kommunion dienen: Glaube, Anbetung, Liebe, Reue, Sehnsucht. Auch die Akte der Danksagung nach der heiligen Kommunion entspringen wie von selbst aus der wahren Frömmigkeit.

Nun könnt ihr verstehen, warum das andächtige Anhören der heiligen Messe die beste Vorbereitung auf die heilige Kommunion bildet. Schon der Altar und alles was auf ihm ist, insbesondere aber die Zeremonien des heiligen Opfers, spannen unsere Aufmerksamkeit. Das Opfer, in dem Jesus Christus, der ewige Sohn Gottes, sich selbst dem himmlischen Vater für unsere Sünden darbringt, leitet uns an, daß auch wir uns mit diesem Opfer vereinigen und uns mit allen körperlichen und seelischen Fähigkeiten Gott opfern in dem Sinne, daß wir alles, was wir sind und haben, nur nach dem Willen Gottes, zu seiner größeren Verherrlichung benützen und anwenden wollen. Wenn wir uns so ohne jeden Rückhalt Gott hingeben, sind wir am besten vorbereitet, auch am Opfermahl der heiligen Messe teilzunehmen und zugleich mit dem Priester die heilige Kommunion zu empfangen. Es ist daher das natürlichste und angemessenste, daß die Gläubigen während der Messe gleich nach dem Priester die heilige Kommunion empfangen und zugleich mit dem Priester in den Schlußbeten der heiligen Messe ihre Danksagung machen.

Möge die immer lebendige Erinnerung an den so herrlich verlaufenen eucharistischen Kongreß euch alle dazu bewegen, daß ihr so häufig, als es euch möglich ist, nach guter Vorbereitung den Leib des Herrn genießt, auf daß ihr auch der süßen Früchte der häufigen Kommunion teilhaft werdet. Euer geistliches Leben wird erstärken, eure Liebe zu Gott sich vertiefen und die Liebe zum Nächsten geduldiger werden. In der innigen Vereinigung mit Jesus habt ihr die sicherste Gewähr des ewigen

Lebens nach seiner Verheißung: »Wer mein Fleisch isst und mein Blut trinkt, der hat das ewige Leben« (Joh 6, 55).

Vom häufigen und würdigen Empfang des heiligsten Altarsakramentes hängt das christliche Leben hier auf Erden und das ewige Leben im Jenseits ab. Daher ist es eine Hauptpflicht aller Seelsorger und Katecheten, unverdrossen und unermüdet die Gläubigen zu belehren, zu ermahnen und einzuladen, die heilige Kommunion oft, ja täglich, zu empfangen. Insbesondere sollen die Kinder, die Lieblinge des Heilandes, regelmäßig d. i. wenigstens einmal im Monate zur Kommunion geführt werden, daß sie sich in den Jahren der Unschuld an den Heiland klammern und ihm auch dann treu bleiben, wenn sie die Stürme der Versuchung und Verführung umbrausen. Nebst den Priestern haben die Eltern als Stellvertreter Gottes die verantwortliche Pflicht, ihre Kinder durch Wort und eigenes Beispiel häufig zum Heiland im heiligsten Altarsakramente zu führen, auf daß aus diesen Kindern ein neues Geschlecht heranwache, daß ganz Jesu angehören wird, treu im Glauben, stark in der Liebe und fest im Vertrauen auf die unendlich weise Vorsehung Gottes.

Zum Schluß muß ich euch noch mitteilen, daß ich drei Monate in den Vereinigten Staaten Amerikas war, wo ich auch viele Deutsche aus unserer Diözese antraf. Alle gaben mir Grüße mit für ihre Verwandten und Freunde in der alten Heimat. Was mich ganz besonders mit Freude erfüllte, ist die Tatsache, daß sehr viele der einstigen Auswanderer gute Christen sind, die ihre Pflichten treu erfüllten und opferfreudig zur Erhaltung ihrer Kirchen, Schulen und Priester beisteuern. Auch lehrte ich eine schöne Anzahl junger Priester kennen, die von deutschen Familien, welche aus unserer Diözese ausgewandert sind, abstammen. Leider ist in unserer Diözese das nicht der Fall. Schon seit einem Jahrzehnt ist kein einziger Priesterkandidat aus deutschen Familien hervorgegangen und auch die nächste Zukunft verspricht nichts besseres. Und doch sollte jedes Volk eine genügende Anzahl von eigenen Priestern haben. Der Priesternachwuchs ist eine der größten und schwersten Sorgen eines jeden Bischofs. Auch unsere Diözese hat noch lange nicht die nötige Anzahl von Priestern. Überdies ist unser Priesterseminar zu klein und wird in einigen Jahren völlig unzureichend werden, da vom laufenden Schuljahre an das Studium im Priesterseminar sechs Jahre dauern wird. Für sechs Jahrgänge ist im alten Seminarsgebäude absolut kein Platz. Daher muß die Diözese ein neues Seminar bauen, das den Theologiestudenten genügenden Platz und gesunde Wohnung bietet. Ich weiß sehr wohl, wie groß die wirtschaftliche Notlage ist, daß daher die jetzige Zeit wenig angemessen zu sein scheint, um in der Diözese die Mittel zum Bau eines neuen Seminars zu sammeln. Doch erstens besteht die dringendste Notwendigkeit, zweitens aber soll ja gerade in Zeiten großer Arbeitslosigkeit durch größere Bauten den Leuten Arbeits- und Verdienstgelegenheit geboten werden. Das ist in sozialer Hinsicht vernünftiger als bloße Unterstützungen.

Das neue Seminar soll ein Denkmal des heiligmäßigen ersten Bischofs von Marquette, Friedrich Baraga, sein. Er wurde in unserer Diözese geboren, hat in unserem Seminar die theologischen Studien vollendet, wurde hier zum Priester geweiht. Nach achtjähriger Seelsorgetätigkeit in der Heimatdiözese begab er sich als Missionär nach Amerika, wo er 38 Jahre unter Indianern wirkte und als erster Bischof der Diözese Marquette im Jahre 1868 im Rufe der Heiligkeit starb. Sein Seligsprechungsprozess hat bereits begonnen. Allen Gläubigen lege ich es wärmstens ans Herz, im eifrigen Gebete Gott dem Herrn diesen Seligsprechungsprozess zu empfehlen und auch für das Gelingen des Seminarsneubaus zu

beten und nach Möglichkeit zu opfern. Gott der Herr, zu dessen Ehre das Seminar beitragen soll, wird jede kleinste Gabe hundertfach vergelten. Die beste Belohnung, die Gott uns dafür geben kann, ist die Gnade der Beharrlichkeit bis ans Ende. Denn diese Gnade führt uns unfehlbar in eine glückliche Ewigkeit, Amen.

Der Segen des allmächtigen Gottes, des Vaters und des Sohnes und des Heiligen Geistes, komme über euch und bleibe immerdar. Amen.

Ljubljana, am 29. Jänner 1936.

† Gregor,
Bischof.

Fastenordnung für das Jahr 1936.

Zufolge de mir vom hl. apostolischen Stuhle erteilten Vollmacht bestimme und erkläre ich folgende Fastenordnung für das Jahr 1936.

I.

1. Das Gebot der Abstinenz verbietet nur den Genuß von Fleisch und Fleischsuppe. Deshalb ist es an allen Abstinenztagen erlaubt jedwedes Tierfett zu gebrauchen.

2. Das Gebot des Fastens (Abbruches) erlaubt nur eine einzige Mahlzeit am Tage mit Sättigung; doch darf etwas Speise morgens und abends genommen werden, wobei die Ortsgewohnheit zu beachten ist. Es ist auch erlaubt bei derselben Mahlzeit Fleisch- und Fischspeisen zu genießen. Auch ist es erlaubt die Hauptmahlzeit auf den Abend zu verschieben.

3. Das Gebot der Abstinenz verpflichtet alle Gläubigen vom vollendeten siebenten Jahre an.

Das Gebot des Abbruches verpflichtet aber die Gläubigen, die das einundzwanzigste Jahr vollendet und das sechzigste nicht begonnen haben.

II.

1. *Die Enthaltung von Fleischspeisen* (Abstinenz) ist befohlen an allen Freitagen des Jahres.

2. *Die Enthaltung von Fleischspeisen* (Abstinenz) *und Fasten* (Abbruch) *zugleich* ist zu beobachten:

- a) am Aschermittwoch,
- b) an den Freitagen der vierzigtägigen Fasten,
- c) an den Quatemberfreitagen,
- d) am Karsamstag, am Samstag vor Pfingsten, am Vortage zu Mariä Himmelfahrt (14. August), am Vortage zu Allerheiligen (31. Oktober) und am Tage vor Weihnachten (24. Dezember).

3. *Nur Fasten* (Abbruch) ist geboten an allen anderen Tagen der vierzigtägigen Fasten, am Mittwoch und Samstag der Quatemberwochen. An allen Tagen, an welchen die Gläubigen nur zum Fasten (Abbruch) verpflichtet sind, ist ihnen gestattet Fleischspeisen auch beim Abendessen zu genießen. Diejenigen aber, die zum Fasten (Abbruch) nicht verpflichtet sind, dürfen an diesen Tagen Fleischspeisen genießen, sooft sie essen.

4. Das Gebot der Abstinenz und des Abbruches verpflichtet nicht an den Sonntagen der Fastenzeit, an gebotenen Feiertagen und an den abgeschafften Feiertagen, welche in unserer Diözese noch gefeiert werden.

Am Karsamstag dauert die Verpflichtung zur Abstinenz und zum Abbruch nur bis Mittag (12 Uhr), an der Vigil vor Weihnachten aber endet die Verpflichtung zur Abstinenz und zum Fasten beim Nachtmahl.

5. Von dem Gebote *der Abstinenz und des Abbruches* sind ausgenommen:

- a) die Gläubigen an jenen Orten, wo Markttag ist, wo das Kirchenpatrozinium oder eine andere kirchliche Veranstaltung festlich gefeiert wird und sich deshalb viel Volk versammelt;
- b) an allen Fasttagen im Jahre, außer am Vortage vor Weihnachten und am Karfreitag: das Militär, die Gendarmerie, die Finanzwache samt den betreffenden Familien.

6. Vom Gebote *nur der Abstinenz* an allen Fasttagen des Jahres, Vortag vor Weihnachten und Karfreitag ausgenommen, sind entbunden: die Arbeiter in Bergwerken und Fabriken mit ihren Familien, die Schaffner (Kondukteure), Heizer und andere Bedienstete der Eisenbahnen und die Reisenden, wenn sie genötigt sind in Bahnhofrestaurationen zu speisen; das Schiffpersonal und die Reisenden, wenn sie auf Schiffen speisen müssen; alle jene, die mit ihren Familien und Dienstboten in Kurorten weilen; alle, die durch Umstände gezwungen sind in öffentlichen Gasthäusern ihre Kost zu nehmen, und jene, die von anderen abhängig sind und sich selbst nicht Fastenspeisen besorgen können; alle, die in Strafhäusern leben, nämlich Sträflinge, Aufseher und andere Bedienstete.

Alle jene, die sich dieser gewärthen Nachsichten bedienen werden, ermahne ich im Sinne des päpstlichen Schreibens, sie mögen die Erleichterung des Fastens durch gute Werke, nämlich durch Almosen für die Armen ersetzen.

III.

Einzelne Personen und Familien kann nach dem kirchlichen Recht (Kan. 1245) aus triftigen Gründe auch ihr Pfarrer eine Nachsicht vom Fastengebote gewähren. Ich bevollmächtige aber auch die Beichtväter zu gleichen Recht, wie die Pfarrer, jedoch nur bei der Beicht.

1. Aus besonderen von der Kirche gebilligten Gründen sind vom Gebote *der Abstinenz und des Abbruches* neben den oben erwähnten auch ausgenommen:

- a) Kranke und Genesende, ferner körperlich schwächliche, welche infolge Fastens Kopfweh oder Schwindel bekämen;
- b) Mütter vor und nach der Geburt, auch wenn sie gesund und körperlich kräftig sind;
- c) Arme, die sich die Nahrung erbetteln, welche überhaupt keine genügende Nahrung haben.

2. Nur vom Fasten (Abbruch) sind aber ausgenommen:

- a) Handwerker und Arbeiter, welche schwere Arbeit verrichten müssen, z. B. Landleute, Maurer, Steinmetze, Schmiede, Weber, Tischler, Schuster u. s. w.;
- b) alle, welche ermüdende geistliche Tätigkeit ausüben müssen, z. B. Volksschullehrer, dann Professoren, wenn sie sich auf die

Vorlesungen anstrengend vorbereiten oder täglich vier und mehr Stunden unterrichten müssen; Studenten, welche die meiste Zeit in der Schule verbringen und ernst studieren; Missionäre bei Volksmissionen.

Alle diese sind vom Gebot des Abbruches ausgenommen, obgleich sie gesund und körperlich kräftig sind.

Ich hoffe, daß wir dieses gemilderte Fastengebot bereitwillig und gewissenhaft erfüllen werden. Beten wir und tun wir Buße, damit sich Gott unser erbarme und uns nicht nach unseren Sünden strafe.

Ljubljana, am 30. Jänner 1936.

† Gregor,
Bischof.

